Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 213. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го ЛИСТОПАДА 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, NOVEMBER 5, 1976 No. 213. VOL. LXXXIII

ФОРД І КАРТЕР, ЗВОРУШЕНІ ОДИН ПОРАЗКОЮ, ДРУГИЙ ПЕРЕМОГОЮ, ОБМІНЯЛИСЯ ЧЕМНОСТЕВИМИ ТЕЛЕГРАМАМИ, ЗАКЛИКАЮТЬ НАРІД ДО ЄДНОСТИ, ПОЧИНАЮТЬ ПІДГОТОВУ ДО ЗМІНИ ВЛАДИ

Вашінгтон. — Президент Джералд Форд, переконавшись, що він таки програв вибори, рано в середу, 3-го листопада, формально признав перемогу демократичного кандидата Джіммі Картера та обіцяв йому свою повну підтримку під час перебрання влади і опісля, та закликав американський нарід об'єднатися в підтримці нового президента.

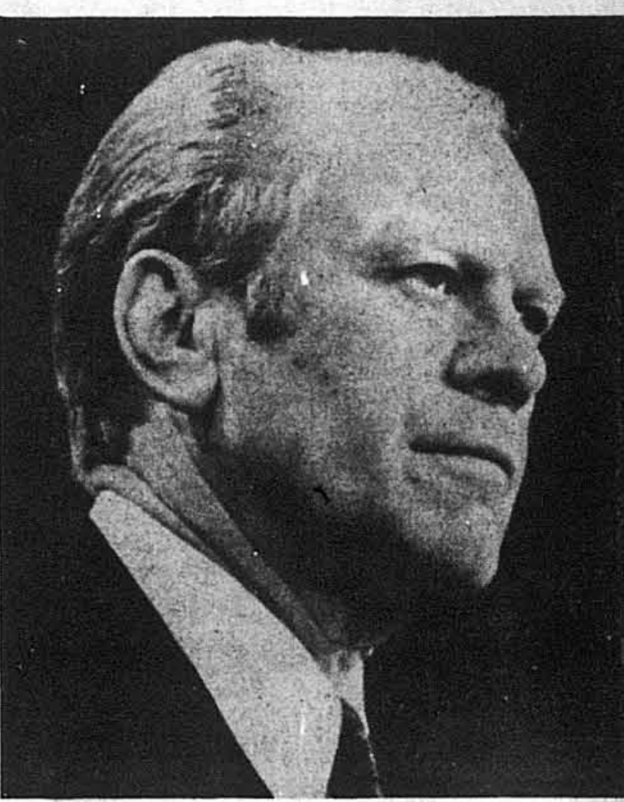
Коло 11-ої год. рано президент Форд телефонічно погратулював Джіммі Картерові за його перемогу і в той самий час додатково вислав телеграму, в якій заявив: „Мавши честь служити народові цієї славної країни, як в Конгресі так на пості президента, я переконаний, що ми тепер мусимо забути розбіжності, які ділили нас під час кампанії, та мусимо знову об'єднати країну в спільному змаганні до миру і добробуту". Президент заявив, що хоча далі можуть існувати різниці в поглядах відносно найкращого способу досягнення мети, то запевняє Джіммі Картера, що він матиме його „повну і щиросердечну підтримку" та обіцяє, що він, Форд, і його співпрацівники зроблять все можливе, щоб Картер міг розпочати свою каденцію „без жадних перешкод і якнайефективніше". Президент закінчив телеграму до Дж. Картера словами: „Нехай Господь благословить Тебе і Твою родину в час, коли Ти розпочнеш виконувати свої нові обов'язки".

Годину після вислання цієї телеграми, президент Дж. Форд, разом з дружиною Бетті та їхніми дітьми, промовляв перед групою кореспондентів. З уваги на його захриплий голос, Президент попросив свою жінку, щоб прочитала заяву, в якій він подякував всім за підтримку під час передвиборчої кампанії та під час виборів, а рівнож закликав американський нарід об'єднатися у підтримці новообраного президента Джіммі Картера. Бетті Форд також відчитала текст телеграми, яку президент годину раніше вислав Джіммі Картерові.

Після цієї пресконференції, Президент і його родина пішли між журналістів, розмовляли з ними та поінформували, що Президент і п-і Форд пляную́ть відбути короткі вакації в Палм Спрінгс, Каліфорнія, а опісля, протягом 78-ох днів, які осталися в його каденції, президент Форд плянує „невпинно працювати, бо ще залишилося багато справ до полагодження". Хоча Президент і його дружина старалися жартувати, то в їхніх очах можна було помітити сльози.

У середу, 3-го листопада, не здержали сліз також новообраний президент Джіммі Картер і його дружина Розалинн, промовляючи перед групою людей в родинному місті Плейнс, Джорджія. Дякуючи всім за підтримку, Джіммі Картер сказав, що „починається чудовий, новий день, починає панувати чудовий і новий дух в країні".

Того самого дня Джіммі Картер подякував президентові Фордові за телефонічні ґратуляції та за телеграму, заявляючи, що він „глибоко вдячний" Президентові за його вислови та за обіцянку співпраці. Картер сказав, що поважає Президента як людину та ґратулює йому за сильну, добре заплановану та ефективну передвибирчу кампанію. Він зокрема вдячний президентові Фордові за те, що обіцяв „тісну співпрацю" під час передання президентської влади та під час наступної президентської каденції і поінформував, що вже того дня його дорадники та дорадники президента Джералда Форда розпочали обговорювати найкращі способи передання цієї влади. Джіммі Картер заявив, що головним завданням кожного нового президента завжди є об'єднати країну і вважає, що співпраця Джералда Форда буде дуже допоміжною. Картер сказав, що хоча його і Джералда Форда ділять партійні приналежності, то вони об'єднані „спільною відданістю цій країні та добробутові нашого народу".

ДЖЕРАЛД ФОРД

ДЖІММІ КАРТЕР

ВЖЕ РОЗПОЧАВСЯ ПРОЦЕС ПЕРЕБРАННЯ ВЛАДИ ДЖІММІ КАРТЕРОМ

Вашінгтон. — Кілька годин після проголошення перемоги у виборах в середу, 3-го листопада, новообраний президент Джіммі Картер і його дорадники, у співпраці з президентом Джералдом Фордом і персоналом Білого Дому, почали обмірковувати найкращі і найефективніші способи зміни уряду. Картер зразу одержав цілий ряд заздалегідь виготовлених пропозицій, які стосуються процесу перебрання влади, між ними пропозицію, щоб був створений спеціяльний комітет для найефективнішої зміни уряду, який складався б із 100 членів, а рівнож одержав поради відносно реорганізації персоналу Білого Дому, пропозиції щодо методів підшукування членів кабінету, порад в справі зміни в державному бюджеті, як також проєкт реорганізації структури виконавчої частини федерального уряду.

Дорадники Картера вже виготовили понад 50 пропозицій-проєктів, які стосуються таких питань, як поборювання безробіття, реформи системи Суспільної опіки („велфер"), розвиток і розбудова нових джерел енергії, збереження довкілля, найкращі способи ведення закордонної політики тощо. Картер заявив, що під час його першої каденції першенство матимуть заходи щодо поборювання безробіття. У розмовах з представниками преси Картер сказав, що плянує бути „активним президентом", як були Франклін Д. Рузвельт, Геррі Труман і Джон Ф. Кеннеді. Він підкреслив, що члени його кабінету будуть також „сильними особами, які самі контролюватимуть свої департаменти, а не будуть повністю залежні від членів персоналу Білого Дому, як це було за президентури Ричарда Ніксона. Ще перед закінченням виборів Джіммі Картер одержав від своїх дорадників листу можливих кандидатів на понад 70 головних постів у виконавчій частині уряду. Картер підкреслює, що співпраця президента Форда і його дорадників під час переходового періоду „будуть дуже корисними".

КИТАЙСЬКА ПРЕСА ІНФОРМУЄ ПРО ПІДПІЛЛЯ В УКРАЇНІ

Китайська преса під керівництвом наслідника Мао, Гуа Куо-фенга, продовжує протимосковську політичну лінію, в якій виразно придається вагу національному питанню в СССР, а зокрема українському. Щоб показати зразок того зацікавлення Україною червоним Китаєм, передаємо з деяким скороченням зміст статті, що появилась у „Пекін Рев'ю" за 22 жовтня 76, ч. 43.

Наголовок статті: „Українська Підпільна Організація. „Оскаржують Москву за національні переслідування". Стаття зачинається так:

Підпільна організація в Україні оскаржує в летючці брежнєвську кліку, що вона гарячково практикує великоросійський шовінізм і продовжує політику національної опресії. В тій же летючці організація закликає совєтські народи усіх національностей об'єднатись і скинути реакційний режим нових царів.

В летючці пишеться: „Ми бачимо на власні очі, як Совєтський Союз обертається у традиційну російську тюрму для різних національностей. Під звук посилених збройних шум морських фльот, що кружляють на всіх закутках світу, не-російські народи терплять національні і соціяльні переслідування, їх русифікується, коли російський народ впрягається до імперіялістично – шовіністичного воза, в результаті чого є жорстока і безконечна експлуатація працюючих мас і перманентна криза в індустрії, хліборобстві та економіці країни".

Летючка підкреслює, — пише китайський кореспондент — що Брежнєв і компанія — „постійно топче людські і національні права совєтського народу усіх національностей, заповнюючи невинними людьми в'язниці, концентраційні табори і психушки з метою винищити деякі національності. Водночас ця кліка продовжує свою аґресивну зовнішню політику під покришкою деданту, що безсумніву доведе до нового ґльобального конфлікту. За допомогою КҐБ, терору й економічної пресії нові царі намагаються держати народи СССР в страху, поневолені, опресії та ізоляції, намагаючись закрити перед власним народом і

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Москві почали підготову до олімпіяди

Москва. — Совєтські газети інформують, що Комітет підготови олімпійських ігрищ, які відбудуться у 1980 році в Москві, вже розпочав свою діяльність. Заходами цього Комітету буде влаштована літом 1979 р. так звана передолімпійська зустріч змагунів з цілого світу, у якій, згідно з інформацією заступника голови Олімпійського Комітету Віталія Смірнова, візьме участь біля 30.000 змагунів і закордонних туристів. Якщо йдеться про саму олімпіяду то, знову ж таки за словами Смірнова, у ній зможуть взяти участь не більше, як 300.000 закордонних гостей з огляду на обмеження житлових приміщень в Москві і на передмістях.

Письменники повинні насвітлювати „радянський спосіб життя"

Київська „Літературна Україна" інформує, що на засіданні партійного комітету Спілки Письменників України, її доповідачі і промовці, відзначаючи „кращі твори сучасної літератури", в якій віддзеркалений „радянський спосіб життя", водночас вказували і на низьку якість окремих публікацій, домагаючись „підвищення вимог при доборі їх до друку". На цьому ж засіданні партком прийняв рішення, в якому „вказано на необхідність дальшого поліпшення висвітлення у друкованих органах соціялістичного способу життя" — пише „Літературна Україна".

„В СССР ІСНУЄ ЗАГАЛЬНА БЕЗДУШНІСТЬ І БАЙДУЖІСТЬ ДО ЛЮДСЬКОГО ГОРЯ" – ПИШЕ о. РОМАНЮК

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Між зверненнями і петиціями, що їх останньо написав ув'язнений український священик о. Василь Романюк до різних закордонних та совєтських чинників і які поширені у самвидаві, знаходиться теж його формальне звернення до Верховної Ради СССР, в якому він зрікається совєтського громадянства. У тому зверненні о. Романюк дуже рішуче п'ятнує умови придушення свободи в СССР та перестерігає чужинців, які досі вірять кремлівській пропаґанді.

Отець Василь Романюк

Подаємо повний текст звернення о. В. Романюка:

„До Президії Верховної Ради СССР
від невинно репресованого священика Романюка Василя

ЗВЕРНЕННЯ

З огляду на те, що сваволя і беззаконня супроти мене продовжується п'ятий рік і, не дивлячись на те, що я написав сотні скарг і заяв до всіх установ, надіючись хоч денебудь найти зернятко совісти і людського співчуття і все надармо, на мене ніхто не звертає ніякої уваги, тому я прийшов до висновку, що у Ваших очах, я не людина.

Я не зробив жадного злочину! Ви засудили мене в чотирьох стінах, потайки від народу, іменем якого Ви винесли мені цей канібальський присуд, який є не тільки грубим зґвалтуванням елементарних людських прав, але й цинічним визивом усьому міжнародному християнському суспільству. Мало того, цей суд повинен насторожити всіх віруючих в демократичних країнах Заходу, особливо тих, які за недостачою свого досвіду, симпатизують комуністам, вважаючи їх демократами і часто віддають на них свої голоси.

Вони, напевно не знають, що тут на віруючого дуже легко зготувати „кримінальну справу" — і він не зможе знайти ніде оборони і співчуття.

Суд (нечітко) — це справжня дика розправа атеїстів над віруючою людиною, бо суддя, засідателі, прокурор і „свідки" — всі партійні. Вони навіть не могли знайти проти мене ні одного безпартійного „свідка", я вже не говорю про віруючого; про віруючого не може бути й мови, бо якщо у нього буде хоч частинка віри в Бога, то він ніколи не піде на такий нечистий суд!

Совєтська пропаґанда твердить, що в Совєтському Союзі віруючі всіх релігій, як і служителі культів, є повноправними громадянами, що вони беруть активну участь в політичному, економічному і громадському житті суспільства. Але всі ці слова є нічим іншим як найбільш нахабною прогресивною брехнею, розрахованою на одурманення обивателя.

Я написав невинну заяву до Верховного Суду в обороні безвинно засудженого історика В. Мороза, а також скаргу до Президії Верховної Ради УССР про незаконні дії місцевих бюрократів проти мене і віруючих.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Відзначено 10-річчя радіоблаговістя „Голос Євангелії в Україну"

Філядельфія, Па. (В.П.). — В днях 23-24 жовтня ц.р. при численній участі гостей Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство відзначило Ювілей 10-річчя благословенної та плодоносної праці радіоблаговістя Голосу Євангелії в Україну в Українській Баптистській Церкві Філядельфії.

В суботу вечором промовляв мґр Микола Брич, який нещодавно приїхав з відвідин баптистських церков України. Він промовляв про духовне збагачення віруючих в Бога й про потребу якнайширшої євангелізації народу на рідних землях України.

Український євангельський письменник Михайло Подворняк говорив про час і нагоду, які ми маємо тепер використати для добра поневоленого українського народу на рідних землях. Ми маємо багато чудових можливостей служіння нашому народові, а зокрема Словом Божим, яке несе потіху, підтримку й надію нашим людям в Україні через радіопередачі ГЄвУ.

В неділю вранці голова Ювілейного Комітету паст. В. Домашовець від імені ВЄвББратства вручив Грамоти Признання членам Управи й радіоблагосвісникам ГЄвУ за їхній великий вклад праці та Грамоти Подяки для чільних меценатів ГЄвУ, які своїми пожертвами допомогли у виконанні тієї великої праці.

Головним промовцем в неділю рано був паст. Іван Барчук — голова Управи ГЄвУ, який підкреслив важливість проповіді Христової Євангелії, в першій мірі, для своїх. Найкраще передавати Божу вістку своєю рідною мовою народові, якого знаємо, розуміємо і любимо.

На заклик фінансової підтримки радіоблаговістя ГЄвУ присутні зложили готівкою та обітницями біля шести тисяч долярів.

Ювілей 10-річчя ГЄвУ вшанував своїм прибуттям президент Української Народної Республіки в екзилі дост. Микола А. Лівицький. Його супроводили представники Українського Уряду в екзилі п. Микола І. Липовецький — головний пред-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ІМПРЕЗА СКАВТІВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. Головна Пластова Булава і численні пластуни візьмуть участь у святкуванні „Відзначення Єдности і Церемоніялу підписання Статуту Міжнародного З'єднання Організацій Скавток і Скавтів" (МЗОСС), яке відбудеться цієї неділі, 7-го листопада ц.р. між годинами 2:30 до 6:00 в приміщеннях Українського Інституту Америки — 2 Схід 79 вулиця.

ІНАВГУРАЦІЙНИЙ КОНЦЕРТ УМФ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Українська Музична фундація влаштовує тут в суботу, 6-го листопада ц. р., в залі Товн Гол, 123 Вест 43-та вулиця Галя Концерт. В програмі твори українських композиторів 1907 - 1967 рр. у виконанні Анни Чорнодольської — сопрано, Андрія Добрянського — бас-баритон, Юрія Мазуркевича — скрипка, Томи Ґринькова — фортепіян. Вечірний одяг; квитки в ціні 12 дол. за партер — середина та льожі, 8 за партер — з боків та балькони і 8 долярів за прийняття з шампанським, можна набувати в крамницях: АРКА, ЕКО, Сурма, „Дніпро" в Ірвінґтоні і при касі Товн Гол.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЗЕМЛЯЦТВА „ПЕРЕМИЩИНА"

Цієї суботи, 6-го листопада, реґіональне Земляцтво „Перемищина" матиме свої Загальні Збори в Ню Йорку в Українському Народному Домі зі звичайним порядком нарад. Управа Земляцтва звітуватиме про допомогу нашим братам у сучасній Польщі, про стан нашої Церкви та про Українське шкільництво, а також буде вибір нової Управи. Спільний обід у Народному Домі. Приявність колишніх жителів нашого княжого города Перемишля і Перемиської Землі на Зборах дуже побажана. Початок год. 10.30 рано.

СПІЛЬНИЙ ЮВІЛЕЙ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н.Дж. — В неділю, 21-го листопада ц.р. Парафіяльна Рада української православної церкви св. Тройці влаштовує тут спільний ювілейний бенкет для вшанування трьох своїх заслужених парафіян між ними керівника друкарні „Свобода" Анатолія Домарацького та його дружину Марію з нагоди їхнього срібного Ювілею — 25-річчя подружнього життя. У програмі: Богослуження і Молебень за здоров'я Ювілятів, о год. 12:30 ювілейний бенкет в парафіяльній залі з відповідною програмою.

Проголошено кінцеві висліди виборів

Вашінгтон. — В середу, 3-го листопада, майже закінчено підрахування всіх голосів, відданих під час загальних виборів день раніше, і виходить, що демократичний президентський кандидат Джіммі Картер одержав коло 40,200,000 голосів, тобто, 51 відсоток, а президент Джералд Форд коло 38,469,000 голосів, тобто, 48 відсотків. Коментатори твердять, що остаточне підрахування викаже, що у „виборчій колеґії" Картер здобув 297 голосів, а Форд — 241 голос. Для перемоги треба 270 голосів. Хоча президент Форд виграв в 27-ох стейтах, а Дж. Картер тільки в 23-ох і Дистрикті Колюмбії, то Картер вийшов переможцем у стейтах з великим населенням. Коментатори вказують, що Картер виграв найменшою різницею голосів у „виборчій колеґії" від 1916-го року, коли демократ Вудро Вілсон переміг республіканця Чарлса Еванса Гюза. Щодо наступного 95-го Конґресу, то демократи матимуть 61-го сенатора, республіканці 38, а один є „незалежний", хоча переважно голосує з демократами. До Палати Репрезентантів обрано 290 демократів, 142 республіканці, а висліди трьох виборів ще не певні. Значить, в новому 95-му Конґресі буде майже такий самий партійний склад, як в минулому 94-му Конґресі.

Щодо губернаторів стейтів, то 37 із 50-ох будуть членами демократичної партії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Приклад одержимих

Пресова Служба ЗП УГВР, Українська Інформаційна Служба „Смолоскип" і Українська Інформаційна Служба в Лондоні опублікували останнім часом численні матеріяли, які продісталися за кордон із Совєтського Союзу, а зокрема з України, про генеральний погром Москвою українства, про нові арешти, репресії, вивози молоді на непосильні роботи у кліматично тяжкі зони, нищення українських культурних надбань, руйнування церков, цвинтарів, могил видатних українців і всього того, що зв'язане з історією українського народу. З великою докладністю про ці всі справи розповідається в листі колишнього вояка УПА Мирослава Симчича, у зверненні о. Василя Романюка, який каже, що „жорстокість і тиранія — це риса керівників СССР", та в інших самвидавних публікаціях, поширюваних у відписах в Україні, а то і в цілому СССР.

Звернення в першу чергу скеровані до Організації Об'єднаних Націй, президентів і голів держав, церковних і світських провідників і до нас, української спільноти на поселеннях у вільних країнах світу. У них незаконно ув'язнені і засуджені на довготермінові реченці концтаборів численні політв'язні намагаються сказати світові і нам, що їх тримають в суворіших умовинах, як кримінальних злочинців і вбивників, примушують виконувати працю, до якої засуджені не звикли, що їх розлучили від родин і вивезли за межі батьківщини, не даючи їм можливости навіть листів писати українською мовою; що їх піддають принижуючим обшукам, напускають на них кримінальних злочинців, примушують жити з умово-хворими і збоченцями, заставляють носити нагрудні знаки, в етапи женуть разом з кримінальними і рецидивістами, які до крови побивають по дорозі політичних в'язнів; що їх з будь-якої причини жорстоко карають, мучать голодом, завдають моральних і фізичних болів, глумляться над їхніми національними почуваннями і позбавляють їх елементарних прав. А вони не злодії, не грабіжники; вони не вчинили жадних кримінальних проступок, а тільки виявили свої почування і переконання та змагалися за законні права свого народу, боронили свою рідну мову перед русифікацією, піддержували розвиток української культури, побуту, звичаїв. Завдяки їм в Україні постійно жевріть іскра надії серед народу, що вірить і змагається доступними йому засобами за свої права, беручи собі за приклад цих одержимих, які в обороні правди і волі свого народу приносять таку велику жертву і „караються, мучаться, але не каються".

Згадуючи приклад одержимих в Україні, напрошується запит: а що робимо ми, українці у вільному світі, і чи робимо справді все можливе, щоб стати в їх обороні та прийти їм з допомогою та щоб плекати і збагачувати новими надбаннями ті культурні і національні скарби, за які вони борються і страждають!

„Бизнес насамперед"

В кінці минулого тижня речник фірми „Контрол Дейта Корпорейшен", яка виробляє компютори, та президент Джералд Форд підтвердили, що Білий Дім дав дозвіл на продаж двох систем компюторів не тільки комуністичному Китаєві, але також Совєтському Союзові.

Хоча президент Форд і речники Державного департаменту, як рівнож представник згаданої фірми твердять, що ці компютори надаються тільки для мирних цілей і не можуть бути використані мілітарно, то ці заяви не цілком переконливі. А втім, деякі урядовці Департаменту оборони та Адміністрації для дослідів і розвитку енергії далі вказують на факт, що американські збройні сили користуються подібними компюторами для дослідів під час атомових випробувань і для контролювання радарів. Значить, таки існують докази, що ці компютори можуть бути використані військовими силами для оборонних, чи навіть для офензивних цілей.

З уваги на те, Білий Дім робить помилку, коли дозволяє американським фірмам продавати компютори для комуністичних держав, зокрема для Совєтського Союзу. Вже продаж компюторів для червоного Китаю можна легше оправдати, бо покищо Китайська Народна Республіка не є такою загрозою для ЗСА і світового миру, як Совєтський Союз, і можна навіть до якоїсь міри вбачати логіку в твердженні деяких політичних аналітиків, що Америці корисно підтримувати Китай, бо Пекін тепер є найбільшим ворогом Москви. Проте, Китайська Народна Республіка — це комуністична держава, ідеологія якої цілком протилежна до демократичних засад Америки та інших держав вільного світу, і можна з певністю ствердити, що Пекін — якщо б тепер не потребував допомоги проти Москви — то прикладав би всіх зусиль, щоб послабити вільний світ, з остаточною метою знищити його. Немає також жадної ґарантії, що червоні Китай і Москва з сьогоднішніх ворогів не стануть завтра приятелями.

Щодо продажу американських компюторів для Совєтського Союзу, то тут немає жадного сумніву, що Білий Дім робить помилку. В обличчі всезростаючої мілітарної загрози з боку СССР, продаж компюторів, зокрема таких, які навіть в обмежених випадках можуть бути використані Москвою для військових цілей, представляє собою послаблення безпеки ЗСА та цілого вільного світу. Совєтський Союз відстає з технології, помимо того, що протягом останніх кількох років вдвоє збільшив свої видатки на досліди космосу, розбудову компюторів і іншої складної машинерії, і тому однією з головних цілей совєтської міжнародної торгівлі є здобути технологічне знання від країн Заходу, зокрема американське знання в ділянці компюторів. Чи не є абсурдом, щоб Америка продавала Совєтському Союзові компютори, які Москва, на випадок війни, може вжити проти самих ЗСА?

Невідомо чи Білий Дім вирішив продати ці компютори під впливом деяких продуцентів, які вже довший час твердять, що експорт американських компюторів для комуністичних держав не тільки „корисний сам по собі", але також може відкрити для американських фірм ринки в економічно недорозвинених країнах, з якими комуністичні держави мають добрі зв'язки.

Відомо, що багато американських фірм мають за своє кредо: „бизнес понад усе". Але цієї засади аж ніяк не може присвоювати собі Вашінґтон, відповідальний за безпеку власної країни і цілого вільного світу.

К. Крупський

"TOWN AND GOWN"

Це назва статті журналу „Совєт Лайф" про сьогоднішній Львів і Львівський університет. Коли б „живцем" переложити цей англійський ідіоматичний зворот, то в українській мові він звучав би „Місто і мантія", і тому нам така назва нічого не сказала, б, але американцеві вона каже, що в статті іде мова про місто і його населення. В Англії вона означала б, що мова іде про населення міста Оксфорд чи Кембридж, включно з професурою і студентами.

Чимало разів доводиться нам зустрічати в українській вільній пресі прикрі для нас завваги про те, що в останні роки московські англомовні журнали в ЗСА зовсім не пишуть прямих статтей про Україну. Помимо цього, що назва цих журналів звучить дуже по „інтернаціональному", як приміром, „Совєт Лайф" і „Совєт Юньйон", проте в тих головно пишеться про Росію, її історію, мову і культуру та, очевидно, про небуденні осяги Совєтського Союзу, що в журналі, як закон, приписується заслузі „великого російського народу".

Для окозамилення в кожному числі ці журнали відступають по декілька сторінок для пропаґанди про осяги „кавказьких республік", (найчастіше пишуть про Грузію та Вірменію) або про маловідомі у світі сибірські племена. Ця перфідна політика московських журналів створює враження (головно серед слабо ознайомлених читачів) про „велику гуманність" московської системи, яка нібито забезпечує таку широку свободу всякого розвитку навіть малим племенам. На ділі, творення такого міту служить тільки параваном, який має заслонювати те, що діється в Україні, де пляново проходить найбільш інтенсивне намагання Москви — процесу „злиття" українського народу з „братнім" російським народом.

Якщо б так не було, то згідно з пропорцією українського населення і ролі України в господарському секторі так званого „Совєтського Союзу", ті журнали повинні віддати належне місце справам „української республіки". На жаль, ці журнали вже цілими роками „переочують" цю досить велику „республіку" та намагаються держати її в тіні навіть найменших племен цієї модерної російської імперії.

В останніх роках, якщо котрийсь із названих журналів і напише щось, що на ділі відноситься до України, то напише це заплутано, неясно та з тенденційним підданням читачеві думки про те, що в дійсності іде мова про Росію, а Україна це тільки адміністративний район Росії.

Типовим взірцем такого крутійства може послужити стаття у вересневому числі журналу „Совєт Лайф", в який пишеться про Львів і Львівський університет. Ця стаття і світлини з життя львівських студентів займають аж десять сторінок. Хотілось московським пропаґандистам почванитись Львовом і Львівським університетом, але рівночасно з цим їм рішуче не хотілось виразно виявити того, що Львів є в Україні, і тому, треба було маневрувати різними брехеньками, а там, де вже зовсім не можна було оминути якогось факту, наприклад, національної назви місцевого населення, то вже з неохіттю подається її, але подається в такій формі, щоб та назва і так нічого не сказала та ішла по основній лінії політики журналу, згідно з якою Совєтський Союз творять дуже багато народів, але на ділі — це все Росія і всюди там панує російська мова.

Парафразуючи слова Карася із „Запорожця за Дунаєм": „Як отак — так я бачив султана, а ось так — то уже не бачив", можна було б висловитись про писання тих журналів „Як отак — то є Україна, а отак — то вже її нема". Хоч це болючий для нас жарт, але з цього, що пишуть московські журнали, так виходить, що Україна є і її зовсім нема, а на місці її є тільки Росія.

Вже почавши від самої назви, український Львів у названому журналі називається „Львов", що для тих американців, які по коледжах лизнуть трошки російської мови, звучить „перфектно" — по-російськи.

А тепер даймо слово авторові названої статті — Робертові Цасманові. Він починає свою статтю слідуючими словами:

„Львов — незвичайно мальовниче місто, а особливо його центр з його химерною мішаниною архітектурних стилів з різних епох. Не менше вдарячою є сумежність старого і нового. Натовпи на вулицях відмінні — більш говірливі, різномовні національно, більше різнородні, ніж в більшості совєтських міст. (Отже, Львів є совєтським, а не українським містом. — Прим. К.К). В додатку, до Львова прибувають туристи з усіх частин країни. (Мається розуміти, що з усіх частин „совєтської" країни. Своїм способом писання журнал завжди ставить знак рівняння поміж країною і Росією. І хоч цей знак невидимий, однак, в способі вислову він існує. — Прим. К. К.). Там є багато речей вартих оглянення, як наприклад, Стрийський парк і вибір цікавих музеїв (історії українського мистецтва і виробів), а навіть приємно поблукати по місті. Ви опинитесь на вузьких вуличках, на яких майже на кожному будинку побачите таблицю з написом „Архітектурна пам'ятка, зберігається Державою". Львов відвідує „вели-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Л. Б.

ІНТЕРВ'Ю З КОНҐРЕСМЕНКОЮ

Конґресменка Міллісент Фенвик 31-го жовтня ц. р. на святочній зустрічі отримала від представників УККА Шевченківську грамоту волі, а 1-го жовтня вона прийняла делеґацію українського жіноцтва для довшої розмови. Підставою до того було інтерв'ю, що його провів бюлетень Світової Федерації Українських Жіночих Організацій „Українка у світі". Обидві зустрічі постали зовсім незалежно одна від одної.

Тому цікаво буде прослідити перебіг розмови, що мала дати матеріял для статті про політичну кар'єру конґресменки. Подаємо її в скороченні. Проминаємо тут відомості про спонуку до політичного шляху, успіхи й неуспіхи його, бо це застережено для бюлетеню, але кілька моментів із розмови, що виявляють поставу п-ні Фенвик до дисидентів в Україні й комісії, що вона заініціювала, — варто передати.

Початок розмови вийшов з інформації про Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) та його бюлетень „Українку у світі" (як відомо, це квартальник, що видає раз у році англомовне видання). Бесідниця - українка підкреслила, що нашу розмову ми б хотіли вести у двох напрямках — політичного шляху конґресменки і її заходів проти порушення прав людини в СССР. Ось її відповідь:

— Може Вам цікаво довідатись, що ось цей пакунок, на якому Ви поклали свій звукозаписувач, це 10 біблій українською мовою, що я вислала була до Мордовського табору ч. 1 для о. Василя Романюка. І це мені повернули. Я вислала це 8-го червня, а тепер воно прийшло з поміткою адресат незнаний".

— Отже бачите, що діється. Це біблії, а не якась підривна література. Я не маю іншої адреси, але хто його знає чи нещасний священик ще там знаходиться. Мені, кажуть, що тепер слід було б написати листа до амбасадора Добриніна з проханням переслати його до генерального секретаря Брежнєва,

— Тепер уже знаємо, що там діється. При теперішніх комунікаційних засобах того скрити не можна. І це зобов'язує нас. Коли б ми не знали того, тоді не було б почування провини. А так — знати про те й не діяти — це робить нас співвинними. Отже, тому й діємо, бо ми всі люди і не можемо спокійно приглядатись. Це так само, якщо б у нашій присутності хтось скривдив би дитину, а ми це терпіли.

— Найбільш дивує мене тут — відмова людям права емігрувати. Не можу того зрозуміти, хіба, коли пригадаю собі масовий виїзд німців із Східньої Німеччини. Цього мабуть вони бояться.

Наша представниця зазначила, що причина не так у масовості, як у тому впертому намаганні людей вирватися звідтіля, а це компромітує країну у світовій опінії.

На те конґресменка розказала випадок з подорожі в Китаї, коли вона інтервеніювала у міністра закордонних справ, щоб дозволив двом особам з Китаю відвідати старенький батьків у ЗСА. Цей її крок прийнято з застереженням. А йшлося тільки про двох людей!

— Всюди багато ув'язнених людей, від Пацифіку аж по границі Західньої Німеччини. Одній тільки Юґославії це вдалося, що робітники виїжджають у більшій кількості до Західньої Німеччини і повертаються.

Наша бесідниця звела розмову на становище п-ні Фенвик в обороні прав людини. Коли б було більш таких людей, тоді й не було б стільки пов'язаних із тим проблем. Відповідь:

— Мені здається, що є багато таких людей. Та суть у тому що кожного щось інше обходить і цікавить. і так одні віддають все своє намагання хліборобству, другі очищенню нашої планети і т. д. Мені сказав п. Арбанко, що я одержима ідеєю прав людини.

Після довшої розмови на тему прав жінки в ЗСА й теперішніх її прямувань, хід наради повернено в бік Комісії для слідкування за порушенням прав людини в

Наша бесідниця спитала, якої думки співрозмовниця про ролю тієї Комісії й чи матиме вона якийнебудь вплив на наших законодавців, коли почне працювати?

— У Комісії є тепер чотири сенатори, а саме: сенатор Пел, важлива постать у Демократичній партії; сенатор Кейс, республіканець, що є членом Комітету закордонних справ. Крім них є відомі сенатори Стоутс і Баклі. А потім є члени Палати Репрезентатів — Бінґгем, Саймонс, Ітс, Бюкенен і власне я.

— Комісія має два, а може три аспекти діяння. Найперше — я не хочу забувати про окремих людей. Ви ж не можете сказати: „О, ми розпочали велике діло й не можемо займатися висиланням біблій до о. Романюка". Ми відступили б тоді від засад, що під їх впливом я внесла рік тому проєкт для створення Комісії. Вона повинна дбати також про одиниць. Хтось сказав раз: „Стережися того, що чинить добро тільки в великих речах". Ніколи не можете знати, хто і що є велике, або мале. І ми вже декілька таких конкретних осягів маємо. Отже треба те робити, що навинеться. Та поза тим і це дуже важливе, збирати якнайбільше інформацій. Коли прийде хвилина і щось зміниться в статусі сторін, що підписали договір, ми зможемо посвідчити у Конґресі, чи там була яканебудь поправа чи ні. І вони знають, що ми слідкуємо за тим. Вже було чотири чи п'ять нападів на Комісію в загальному, а на мене зокрема в російській пресі, а потім ще було в часописі „Руде Право" — це здається чеський? Знов там згадано Комісію й названо мене, як шкідників.

Тоді наша бесідниця порушила ще одну тему. — Ви знаєте, що долю о. Романюка і Валентина Мороза й інших поділяють також в'язні-українки. Неважно чи вони ще в тюрмі, чи вже звільнені, — їх все одно переслідує КҐБ. Одна з них Ніна Караванська, мікробіолог, тепер конфінована тому, що відважилась телефоном покликати своїх колег на Заході, а також через те, що написала їм листа-подяку за те, що вони зробили для неї, коли вона була ув'язнена.

На те відповідь п-ні Фенвик:

— Тепер мушу Вам вияснити щось у справі згаданої Комісії. Будь ласка, дайте мені список і дані про тих жінок. Одначе заходи Комісії обмежуються до права на еміґрацію, можливості заграничних подорожей, з'єднання розлучених родин, свободи інформації. Оце обмеження є труднощами Комісії. Ясно, що мене особисто воно не стримує від інтервенцій в обороні різних людей. Головна користь, що ми видобули з Гельсінського договору, — у віськових справах я не така зацікавлена, — це з'єднання родин і можливість подорожування. Вони вже не можуть сказати, як це дотепер було, що це внутрішні справи країни.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЗАЯВА ІЗ ПАТРІЯРШОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

1. Український патріярхат — це історичне питання нашої Церкви. Патріярші права мала наша Церква в хвилині її злуки із Апостольським Престолом і старалась про формальне завершення тієї типової в Східніх Церквах самоуправи у злуці із Петровою Скалою — Римом. Покійний архиєпископ Іван Бучко писав у 1971 р.: „При відновленні єдности з Апостольським Престором для кожної помісної Церкви був створений католицький патріярхат: для коптів — олександрійський, антійохійських патріярхатів є аж три, а саме: для сирійців, маронітів і мелхітів, для халдейців у Вавилоні, а для вірмен у Кілікії. Так отже всі східні християни, хоч числом нераз менші від українців, мають своїх католицьких Патріярхів. Наші змагання є отже слушні. Перешкодою є на жаль під сучасну пору московський патріярхат. Не бажає собі також і СССР і вважає створення українського патріярхату вмішуванням в його внутрішні справи.

2. Вислів „український патріярхат постав з волі народу" не відповідає правді, бо Верховний Архиєпископ згідно із постановами Ватиканського Собору має права рівні патріяршим. Такі права має Блаженніший Йосиф і про те в 1964 р. обширно і обґрунтовано писав урядовий Бюлетень Конґреґації для Східніх Церков і це передрукував офіціоз Ватикану „Оссерваторе Романо" (6. 2. 1964). Наш нарід ці права відкрив із забуття і хоче бачити їх дійсними, щоб рятувати себе від загибелі. Нарід патріярших прав не створив сьогодні. Вони були і бракувало лиш титулу патріярха, як писав про те вже митр. Рутський. Ми його вживаємо слушно, вичікуючи формального потвердження Апостольського Престолу, що ці права ґарантував у Берестейській Унії 1595 р.

3. Усі змагання, проповіді, заклики, послання Блаженнішого абсолютно не мають нічого спільного із здогадами фантастів, що він хоче створити якусь самостійну національну Церкву. Треба врешті збагнути, що значить у праві „Помісна Церква" і її правна структура у злуці із Вселенською Церквою. Ми є і остаємось Українською Католицькою Помісною Церквою у злуці із Вселенським Архиєреєм Папою Римським.

4. Найбільш кривдячим без найменшої основи є міркування, що змагання за патріярхат ведуть до схизми. Це є образа і кривда для Блаженнішого та для патріярхальних змагань попередніх століть. Всі заявляються за патріярхатом. Це не бажання схизми. Патріярхат — то наша життєва потреба. Зокрема закидувати Блаженнішому Йосифові намір прямування до схизми означало б, що він тим хотів би потоптати працю цілого свого життя, свої терпіння і своє ісповідництво. Цього ніяка боголюбива людина, що живе страхом Божим, ніколи не зробила і тіні такої думки немає у Блаженнішого. В нашій Українській Католицькій Церкві ніколи не було навіть сумніву про Христову науку про Петрове головство в Церкві.

Ця заява хай буде визнанням перед світом та історією наших намірів і цілей та ситуацій, базованих на нашій непохитній католицькій вірі, потвердженій свідченням наших мучеників за цю віру перед лицем всіх людей, що нам не співчуває, нам помогти не хоче у важкій історичній хвилині і несумлінно оскаржує нас у провинах, яких ми не поповнюємо, ані до них не схиляємось.

Серпень, 1976 р.

За Патріяршу канцелярію
о. д-р Іван Дацько

Анна Печенюк

Відзначення 200- і 100-річчя в Кентоні, Огайо

У неділю, 2-го листопада м. р. зібралася наша маленька громадка в церковній залі УКЦ св. Миколая, щоби вибрати діючий комітет для відсвяткування 200-річчя Американської Революції та 100-річчя українського поселення в Америці. Після короткої інформації про ціль цих зборів, обрано святочний комітет, що його очолив Петро Бабич. Після вибору Святочного комітету ми негайно зв'язалися з Українським Крайовим Святковим Комітетом, від якого ми осягнули інформації та матеріяли для проведення такого свята.

Наше свято відбувалося в рамках етнічного фестивалю, який складався з наступних відділів: Виставкового, Кулінарного та Мистецької самодіяльности. 3-го квітня ц. р. на засіданні Святкового комітету, подано плян святкування нашої етнічної групи, який розробив і запропонував Комітетові інж. Василь Печенюк. Цей плян одобрено і затверджено Комітетом. Більшу частину відповідальности за проведення цього свята, перебрав на себе інж. В. Печенюк.

Першим кроком нашої праці була збірка фондів для цієї цілі, за яку відповідав Микола Хлиста. Це не дуже вдячна й приємна праця, але М. Хлиста добре вив'язався з цього обов'язку, бо зумів переконати громадянство про важливість та доцільність участи українців в цьому міжнародному фестивалі на терені Кентону в Огайо. Проєкт вітражу для виставкового павільйону запроєктував і виконав п. інж. В. Печенюк при допомозі Ольги Содук та Богдана Маланія. Вітраж витримано в українсько-американському дусі і кольорах та оздоблено українсько-орнаментальною вишивкою. Столярські праці для виставкового павільйону дуже старанно й добре виконав Василь Коцюруба, за пляном інж. В. Печенюка. Речі, що їх зробив В. Коцюруба, були дуже потрібні для виставкового павільйону і тому ми йому щиро вдячні за це. Підбір експонатів для мистецької виставки зробила Лариса Музичка. В цю виставку входили: дереворит, інкрустація, кераміка, вишивка, українська національна ноша, українське святочне та весільне печиво. Свято почалося парадою етнічних груп, дня 18-го вересня ц. р. о год. 10-ій ранку від центральної площі міста до меморіял авдиторії, Кентону. Українську групу в параді очолив П. Бабич. Попереді, Ольга Опришко та Шерил Робертсон, несли напис „Україна". За ними слідували прапороносці: Іван Фінков'ят та Петро Бабич. Позаду них йшов юнак-студент Володимир Волощук в запорізькому строї та Оксана Бабич в народному строї. А далі за ними йшла наша група, більша частина якої мала на собі одяг прикрашений українськими вишивками. О год. 11-ій ранку, посадник міста Кентону Стенлі Кмик офіційно відкрив фестиваль етнічних груп в Меморіял авдиторії, який і продовжувався напротязі 2-ох днів. Ці два дні були гарячими й працьовитими для нашого Комітету, а особливо для виставкового павільйону, Вже, 17-го вересня звечора, було встановлено павільйон з написами й декораціями. А 18-го вересня, рановранці о 7-ій годині, були туди доставлені експонати, які з мистецьким смаком розставили: Лариса Музичка, Орися Панасюк, Галина Прищепа та інж. В. Жабінська, яка спекла та удекорувала коровай та паски для показу в павільйоні. Так само, як всі мистецькі експонати приваблювали широкі кола глядачів, так само не меншим успіхом користувалися й наші, традиційні печива, які були дуже гарно виконані. Від самого початку відкриття фестивалю, до 11 год. ночі, наш павільйон напротязі 2-ох днів дійсно користувався великим успіхом. Велика кількість глядачів зупинялася й цікавилася нашим мистецтвом, історією та мапою України, яку виставлено попереді павільйону. Зацікавленим глядачам давали вияснення з різних ділянок такі особи: Лариса Музичка, Галина Прищепа, Ольга Опришко та п-во Василь і Анна Печенюки. Цікавих було стільки, що вищезгадані не встигали всіх охопити, то приходилося нашим охоронникам павільйону допомагати у поясненнях. Особливо зацікавлював глядачів своїм козацьким одностроєм зі шаблею, наш вродливий, наймолодший охоронник Володимир Волощук, мол. Так само вияснення давав, зодягнений у народний стрій, Степан Гаврилюк. Ці молоді люди найбільше віддавали часу для охорони павільйону напротязі 2-ох днів. Разом з ними належиться подяка й всім старшим охоронникам під керівництвом І. Фінков'ята.

На окремому столику біля нашого павільйону, було встановлено писання наших, унікальних писанок, яке показувала Галина Мартинюк, в першому дні фестивалю. А на другий день продовжувала показ писання писанок, молода тут вроджена, Марія Курило — Лонґвілле. Обидві ці пані були гістьми з-поза Кентону. Про їхній приїзд до нас, постаралася Л. Музичка. Також вона дістала більше десятка маленьких ляльок, від бувшої гімназійної вчительки на Рідних Землях, Юліяни Білецької з-поза Кентону. Ці маленькі ляльки, були зодягнені в народні строї з різних закутків України. Одна з них мала на собі одяг шляхтянки з XVI ст., чим саме й зацікавлювала очі дівчаток. Багато відвідувачів бажали купити собі такі ляльки для своєї колекції. Захоплювалися відвідувачі тим, коли бачили таку, дрібненьку вишивку на строях, що Ю. Білецька такі вишивки робила через побільшаюче скло. Мгр. Стефанія Зварун, мати Лариси Музички з Клівленду, в пообідньому часі, напротязі 2-ох днів, показувала наше вишивання зацікавленим жінкам та дівчатам. Дивувало їх те, що українки вишивають не по готовому взірці на матеріялі, а самі мусять знати, де покласти хрестика, чи вживати інший спосіб вишивання. Не менше захоплювалися глядачі вишивками на особах, які обслуговували павільйон. Найбільше приваблювала око відвідувачів своїм, полтавським строєм, Лариса Музичка.

На другий день фестивалю, доповнився наш успіх виступом танцювального ансамблю „Полтава" з Піттсбурґу, Пен. Ансамбль „Полтава", яким керує Люба Глутковська, вже не раз славно пописався своїми, гарними виступами не тільки в Піттсбурзі, але і в інших містах сусідніх стейтів. Не маючи адреси ансамблю „Полтава", але знаючи про їхні популярні виступи з преси, — ми нав'язали зв'язок з відомим, громадським діячем в Піттсбурзі, Пен., паном інж. Михайлом Комічаком, який допоміг нам сконтактуватися з цією чудовою, танцювальною одиницею. Після того, як аранжер фестивальної самодіяльности він представив Любу Глутковську публіці, вона пояснила тематику наших танців та українське, традиційне вітання. Під гарні звуки українського маршу, входили танцюристи парами на сцену. Попереду йшли дві красуні-танцюристки, несучи хліб та сіль на вишиваних рушниках, та ведучи за собою цілий ансамбль. Вишикувалися в лаву та цілим ансамблем, в один голос, привітали цілу авдиторію. Зробивши низький уклін, вони під гучні оплески виходили за лаштунки сцени. Понеслася мелодія веселого, жвавого танку і на сцену стали вибігати

(Закінчення на стор. 4-ій)

ІНТЕРВ'Ю...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

І це, власне, добре, що це вже не внутрішня справа,, а ввійшло у міжнародний договір. Отже маємо право створити Комісію, яка буде займатися справами міжнародного договору.

Секретар п. Фенвик увійшов, щоб пригадати умовлену зустріч з телевізією.

Членки делеґації передали конґресменці матеріяли про жінок-в'язнів разом із відкритим листом Ніни Караванської. А тоді подякували за уділений час і вияснення.

Конґресменка запросила нашу групу прослухати її виступ, що його телевізія набиратиме тепер у нижніх залях будинку. По дорозі туди розказала про подорож Комісії до Европи, що запляновані на 5-те листопада. Там Комісія зустрінеться з урядовими і громадськими комісіями в Голяндії, Бельгії, Німеччині, Франції і Англії для прослідження Гельсінського договору, себто порушення прав людини у вищезгаданому засязі.

У розмові взяли участь з українського боку — пп. Лідія Лемішка, Інґа Шморгун і Зірка Гаюк із Балтимору, п. Люба Ковалишин-Медіна з Вашінгтону і Ольга Гнатейко з Кліфтону. Вони піднялись того завдання на запрошення бюлетеню „Українка у світі", а п. Гнатейко, як голова Окружної Управи Союзу Українок Америки у Ню Джерзі репрезентувала мешканок того стейту, в якому конґресменка кандидувала.

Школа Українознавства в Картереті

Закінчення навчального року в Школі Українознавства в Картереті, Н. Дж., відбулося в суботу, 12-го червня ц. р. Програму закінчення попередила Служба Божа, що її відслужив д-р монс. о. В. Поспішил в намірені здоровья учнів тієї школи і їхніх батьків. Після відправи всі учні в супроводі своїх учителів перейшли до залі св. Марії, щоб там взяти участь в програмі закінчення навчального року.

Святочну програму відкрив і нею проводив директор школи, інж. Володимир Янів, привітавши учнів та їхніх батьків, зокрема звертаючись до цьогорічних матуристів. Від Батьківського комітету промовляв Василь Матлаґа, а від Українського Громадського Клюбу — Віктор [illegible].

Відтак кожний учитель із своєї кляси давав програмову точку, опісля роздачі свідоцтва і дарунки своїм учням. За кожним разом батьки і гості нагороджували учителів і дітей рясними оплесками.

Від ґрадуантів промовляли Оля Васічко та К. Совірко, прощаючись з учителями та своїми товаришами, дякуючи батькам, що сюди їх посилали, а вчителям за їхнє навчання.

Цього року сповняється десятиріччя існування Школи Українознавства в Картереті, яка існує при українській католицькій церкві св. Марії і яка вже дала другий випуск матуристів 8-ої кляси. Цього року 8-му клясу закінчили такі матуристи: О. Васічко, У. Калічинська, П. Масляк, І. Совірка та К. Совірка.

Школа працює за програмою і підручниками Шкільної Ради УККА. Почесний голова школи — д-р монс. о. В. Поспішил, директор — інж. В. Янів; учителі: І. Рачинський, М. Якубович, О. Якубович, І. Кушнір; фінансовими справами завідує Марія Васічко.

На закінчення шкільного вечора відбулася перекуска для учнів і їхніх батьків, що її підготовив Батьківський комітет. За перекускою відбулася товариська гутірка, під час якої батьки висловлювали свою радість, що діти в цій школі так добре навчилися українського, що й можна було завважити під час програми.

Слід згадати та подякувати УНСоюзові, який почерез головного організатра УНС передав для Школи Українознавства подарунок в сумі 75 долярів.

Молитвою та відспіванням присутніми „Боже Великий, Єдиний"... Закінчено програму цього святочного вечора.

Василь Матлаґа

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

✝

Ділимося сумною вісткою з нашими Приятелями, Знайомими і Українським Громадянством, що з Волі Всевишнього, на 76-му році життя, відійшов у Вічність дня 16-го жовтня 1976 р. в Бока Ратон, Фльорида, наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ І ШВАҐЕР

Інж. ЄВГЕН ЛЯХОВИЧ

ПОХОРОН відбувся дня 18-го жовтня 1976 р. в Бока Ратон, Фльорида.

Зі щирого серця складаємо подяку Всім, що взяли участь в похороні, надіслали квіти і зложили нам слова співчуття.

Рівночасно у незабутню пам'ять нашого Найдорожчого Покійника складаємо 150.00 дол. на фонд „Церква в Потребі" і 150.00 дол. на Катедру Українознавства в Гарварді.

Горем прибиті:

ОЛЬГА — дружина
КАРІНА БОРЕНҐЕМ з родиною та
ХРИСТЯ ЛЯХОВИЧ — доньки
АННА РИЖЕВСЬКА, СТЕФАНІЯ ЧОРНА з чоловіком і родиною та
КЛЕМЕНТИНА ЖМУРКЕВИЧ з чоловіком — сестри
та дальша Родина в Америці і Австралії

✝

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що у четвер, 14-го жовтня 1976 р. у місточку Поморяни, пов. Зборів, помер наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п.
ІВАН ЦЕБРІЙ

проживши 83 роки.

Народився і проживав в с. Красна, Зборівського повіту, учасник Визвольних Змагань в рядах Української Галицької Армії, вивезений і відбув заслання в сибірських таборах від 1941 до 1956 років.

ПОХОРОН відбувся в неділю, 17 жовтня 1976 р. в церкві і на цвинтарі в Поморянах.

ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У смутку і горю залишились:
дружина ВАРВАРА в Україні
донька МАРІЯ в Україні
донька СТЕФА з мужем і дітьми в Україні
син ГРИГОРІЙ з дружиною ДОРОЮ і дітьми в Америці

✝

Ділимося сумною вісткою, що 31 жовтня 1976 року, на 88-му році життя і 60-му році священства, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі

о. ЮЛІЯН ФІЦАЛОВИЧ

б. декан, заслужений церковний і громадський діяч, капелян, учасник Листопадового Зриву.

ПАНАХИДИ в понеділок, 1-го листопада о год. 8:15 і у вівторок, 2-го листопада, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Кардинала при Аннет вул. в Торонті.

СВЯЩЕНИЧИЙ ПАРАСТАС у вівторок, 2-го листопада, о год. 8-ій веч. в катедрі св. свящ. Йосафата при вул. Френклін.

ЗАУПОКІЙНА АРХИЄРЕЙСЬКА СВЯТА ЛІТУРГІЯ в середу, 3-го листопада 1976 р. о год. 9-ій рано, а відтак похоронення Тлінних Останків на цвинтарі Парк Лавн в Торонті, Канада.

ОЛЬГА — дружина
Сини: ВОЛОДИМИР з дружиною ЛІДІЄЮ
ІВАН з дружиною ХРИСТИНОЮ
Доньки:
ДАРІЯ з мужем о. ОСТАПОМ ГОШУЛЯКОМ
МАРІЯ з мужем МИХАЙЛОМ СТИРАНКОЮ
НЕОНІЛЯ з мужем АНАТОЛЕМ ПАШКОВСЬКИМ
МАРТА з мужем о. РОМАНОМ НАБЕРЕЖНИМ
Сестра МАРІЯ МАРКІВ
Внуки і Правнуки

Замість квітів на свіжу могилу світлої пам'яті Дорогого

д-ра Дмитра Ткачука

складаю 25.00 долярів на Фонд Катедр Українознавства Гарвардського Університету.

Данило ВЕРЕЗОВСЬКИЙ

ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД ОУП „СЛОВО" ім. МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА

З нагоди благословення нагробника на могилі сл. п. Миколи Понеділка в Бавнд Бруку, складено на ЛДФонд „Слова" такі пожертви:

200 долярів — архітект Августин Сумик, неприйнятий гонорар за проєкт нагробника.
100 дол. — Д-р Любомир і Оксана Кузьмак.
50 дол. — Богдан С. Гординський.
40 дол. — Михайло і Стефанія Салдан.
25 дол. — о. декан Богдан і Надія Желехівські, д-р Микола і Ольга Кузьмович, Микола і Дарія Лебедь, д-р Ярослав і Ірена Падох, Юрій і Олена Стефаник, д-р Остап і Марта Тарнавські, д-р Іриней і Софія Темницькі, д-р Богдан і Ольга Фараонів.
20 дол. — Стефанія Королик-Решетар, д-р Осип і Ірена Любчак, Ірена Мриц, інж. Михайло і Любомира Пежанські, Пластова Фундація, Ню Йорк (В. Вишневський), Всеволод Саленко, Квітка Стецюк, Михайло і Людмила Черешньовські, мґр Ярослав і Ірена Щербанюк.
15 дол. — інж. Андрій і Ольга Заліско, д-р Євген і Аїда Федоренко.
10 дол. — Поліна Андрієнко-Дончук, Т. Баландюк, Л. Гусак, Марія Гуцуляк, Петро Довбачук, Іван і Марія Дзядів, Володимир і Марія Заклинські, Мирон Заліпський, Поліна Зінченко, Іван Зінченко, Іван Керницький, Ярослав і Оксана Климовські, Володимир Королик, Лев і Рая Куделя, Ю. і В. Кузьмич, Степан і Анна Макух, М. Матула, проф. Зоя Маркович, Зеновій Мушталір, Юрій і Христина Навроцькі, Марія Підгородецька, Богдан Нижанківський, Роман і Кіра Скоробогатий.
По 5 дол. і меншими пожертвами, на суму 136 долярів

Разом складено — 1063.00 доляри.

За щедрі пожертви складає Всім Жертводавцям сердечну подяку —

Комісія ЛДФонду „Слово" ім. М. Понеділка:
Гр. Костюк, голова Ів. Керницький, фін. секр.

✝

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 2-го листопада 1976 року упокоїлась в Бозі наша Найдорожча СЕСТРА, МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.
МАРІЯ ЗАБОРСЬКА

на 73-му році життя, нар. у с. Репужинці, Буковина, Україна.

ПАНАХИДА у четвер, 4-го листопада 1976 р. о год. 8-ій вечора.

ПОХОРОН в п'ятницю, 5-го листопада 1976 р. з похоронного заведення Насевича, 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па. до церкви св. Володимира при 6740 N. 5th Street, Philadelphia, Pa. о год. 9-ій рано, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ОСИП — брат з дружиною СТЕФАНІЄЮ
МАГДАЛИНА — сестра
АРТЕМІЗІЯ ЖОВТОВСЬКА — сестра з чоловіком МИКОЛОЮ в Україні, Буковина
АРТЕМІЗІЯ НИКОРОВИЧ — дочка з чоловіком МИХАЙЛОМ
МЕЛАНІЯ РЕВУЦЬКА — дочка з чоловіком ЛЬВОМ
АРКАДІЙ МОЙСЮК — син з дружиною НАДІЄЮ
ОЛЕНА, ОКСАНА, ТАРАС, РОМАН, ПЕТРУСЬ і АНДРІЙКА — внуки
ДАНИЛО, МЕЛАНІЯ — правнуки

Замість квітів на могилу, проситься складати пожертви на Українську Православну Богословську Семінарію св. Софії у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

✝

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 22 жовтня 1976 року упокоїлася в Бозі, в Рацібужу, Польща

бл. п. д-р мед.
ІВАННА ФІЛЬЦ-ВІТОШИНСЬКА-КОЧЕНАШ

наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ та ПРАБАБУНЯ проживши 91 років дуже трудолюбивого та сповненого численними терпіннями життя.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Сини: Д-р БОРИС і Д-р ОЛЕГ ВІТОШИНСЬКІ з Родинами

"TOWN AND GOWN"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ке число чужинців. Багато з них є канадці, або американці українського походження. Вони захоплюються історичними пам'ятками їхніх предків, а ще більше вони заінтересовані бачити і чути про сучасне країни їхніх батьків і дідів".

Ми навели частину вступу статті, про яку можна висловитись першою частиною згаданої парафрази слів Карася „Ось отак, — то є Україна". А тепер наведемо кілька речень з іншого місця статті, якими можна було б замкнути нарафразу — „А ось отак — то її вже нема".

Отже на слідуючій сторінці статті читаємо: „Щоб побачити панораму Львова треба дістатись на залісений пагорок, відомий, як Високий замок. Між іншим, на цьому пагорбку почалась історія цього міста. В 1256 році російський князь Данило Галіцкий збудував тут фортецю і назвав її іменем свого сина Лева".

Як знаємо, поляки ще не скінчили виявляти їхніх шовіністичних апетитів на Львів, а тут вже й з'явились нові претенденти. Згідно зі статтею „Тавн енд Гавн" тепер населення Львова начислює 640,000 душ. У Львові є 10 високих шкіл: університет, консерваторія, політехніка, медична школа, школа прикладного мистецтва та інші інститути. Найбільшою школою є політехнічний інститут, що нараховує 13 тисяч студентів, та університет з 6-ма тисячами студентів, — сказано у названій статті.

Згідно з цифрами статті, у Львові є 40,000 студентів високих шкіл. Ці цифри були дані авторові статті комсомольським провідником — студентом Владиміром Гончаруком. Видно, що той комсомольський вельможа комунікувався з автором статті на „общепонятном язике", бо усі українські імена студентів, а також інші назви написані з російської мови, як наприклад: Йосіф Богдан, ректор Ніколай Максімовіч, Наташа Мельнічук, Валя Гончарова і т.д. У статті два рази згадується „Турковській район". Тут українському читачеві таки треба добре додумуватись, що мова іде про нашу бойківську Турку.

В іншому місці статті сказано: „Тепер на Львівському університеті є заступлених 22 національності. Чисельно найбільшою є група українська, після якої по величині іуть групи: російська, білоруська, жидівська та інші. Наука відбувається російською та українською мовами, залежно від професора. Виклади гуманістичних наук частіше відбуваються українською мовою, а курси стислих наук звичайно відбуваються російською мовою".

Як з наведеної цитати бачимо, українці на Львівському університеті чисельно стоять на першому місці, однак, тут російська мова автоматично вискочила на перше місце. Нині, навіть в донедавно колоніяльних країнах Африки, по університетах відбуваються виклади мовою автохтонів, а в країні, яка понад 300 років тому мала славну Могилянську Академію, виклади відбуваються мовою окупанта.

Направду, — це трагічно сумна ситуація жахливої насильної деґрадації, в якій тепер не перебуває жодна інша країна Европи, а може й цілого світу.

Одна із світлин названого журналу показує головний вхід до львівського університетського будинку. По одній стороні видніє статуя Маркса, по другій стороні входу видніє статуя Леніна. Чи український нарід не має великих історичних постатей, статуї яких зайняли б місце, де стоять статуї тих, з якими історично наш нарід зовсім не мав нічого спільного? Це ж бо жорстокий глум над цілим українським народом і його минувшиною.

В статті дуже підноситься заслуги студентів високих шкіл Львова за їхню активну участь в ділянках культурного і господарського життя не тільки самого міста, але й також адміністративних районів. Студенти допомагають в міському адміністративному плянуванні, доставляють архітектурні пляни для розбудови міста, а навіть фізичною працею допомагали в будові гуртожитків та інших будівель. Багато студентів поза студіями добровільно працюють в середніх і початкових школах, де виступають з доповідями і лекціями.

Дослідчі університетські інститути, де працюють студенти, виконують платні програми для виробничих і промислових підприємств. Таким способом сам тільки факультет неорганічної хемії заробляє річно 150,000 рублів.

„50 львівських студентів, які будували мешканеві доми для нафтових робітників в Тюмен, заробили фізичною працею рекордове число — один мільйон рублів тільки в часі одного місяця" — сказано у статті.

За плянами студентів львівської політехніки вибудовано у Львові відкритий театр, будинок для Музею Українського Мистецтва, а також споруджено табір спортово-відпочинкового характеру для студентів... Московського університету в українських Карпатах. Напевно, що в такій (примусовій) щирості для росіян не дорівнює ні один інший нарід.

Як можна сподіватись, російські студенти віддячать українцям їхньою винахідливістю — „постройкою" таборів на Сибірі, огорожених колючим дротом. Історія „співжиття" з москалями каже нам не сподіватись від них нічого кращого.

Якщо б нині Україна справді була якоюсь республікою, а не паперовою, то 50-мільйоновий український нарід сам публікував би англомовний журнал і говорив би сам за себе, називаючи все українське власним іменем, а не так, як це тепер роблять московські англомовні журнали.

Відзначення 200- і 100-річчя...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

парами танцюристи в чудових, кольоритних полтавських строях. Коли хлопці пустилися, увир, навприсюди навколо дівчат, то це не тільки захопило нас, але й цілу залю глядачів, які били їм браво. Так вони протанцювали чотири танки в першій половині свого виступу. Поки вони переодягалися в екзотичні, гуцульські строї для наступних танців, то в цей час п-ні Л. Глутковська показувала, зі своїми модельками, українську ношу з окремих земель України, яка публіці дуже заімпонувала. Після цього вона пояснила тематику двох наступних танків „Коломийки" та „Гуцулки", в яких танцюристи неслися вихром по сцені. Цим вони викликали ентузіязм у глядачів, які їх довго оплескували. З вдячности наша громада вручила їм на сцені китицю червоних рож, що дуже й сподобалось публіці. Після їхнього виступу, наша громада зробила для них в церковній залі, скромне прийняття. Під час прийняття, Анна Печенюк, від імени громади склала їм подяку та признання за їхню віддану працю для українського мистецтва й культури. Адже, дійсно вони, на чолі зі своєю керівницею, вкладають багато часу й праці, щоби тільки гідно репрезентувати українське танцювальне мистецтво не тільки перед українцями, але й неукраїнськими групами.

До речі, варто іще сказати одну річ. Песимізм був спочатку опанував деяких громадян в нашій громаді. Боялися конкуренції великих, етнічних груп на терені Кентону. Але песимізм змінився, коли представлено проєкт свята. Автор проєкту на засіданні сказав: „Якщо нас залишиться й 3 особи, які захочуть попрацювати, щоби ми взяли участь в міжнародному фестивалі і показали, що покищо, українці іще є в Кентоні, — то ми будемо пробувати перевести цей проєкт в дійсність". І під час фестивалю, ми таки побачили, що варто було вкласти стільки праці і показати іншим, багато більшим, етнічним групам, що українці вміють зробити. Адже, дуже багато відвідувачів давали похвали нашому павільйонові, що він таки є найкращий. Не могли вийти з дива, коли чули про таку, малесеньку кількість українців в Кентоні.

Відзначено 10-річчя...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Пастор Олекса Гарбузюк і його дружина Софія

ставник Виконавчого Органу УНР на Канаду й п. Володимир І. Біляїв — головний представник ВО УНР на ЗСА.

Президент М. Лівицький привітав святочну громаду й побажав Головній Управі ВЄвББратства й Управі ҐЄвУ успіхів та Божих благословень на майбутнє. У своїй короткій промові Президент УНР з'ясував позиції Українського Уряду в екзилі, вказуючи на його змагання й боротьбу за Суверенну Українську Державу. Він висловив глибоку віру в досягнення повної свободи для українського народу й настання того славного дня, коли ми всі помолимося Богу на рідних землях у вільній від окупанта Україні.

Під час спільного святкового обіду присутні зробили несподіванку для директора ҐЄвУ паст. О.Р. Гарбузюка та його дружини, Софії, з нагоди їхнього 30-ліття одруження. Бажаючи їм Божої опіки та Його благословень на „многії літа", численні їхні друзі вручили їм спільний подарунок. Українські баптисти люблять і шанують їх як на чужині, так і на рідних землях за їхню самопосвятну і віддану працю в Христовому винограднику й для добра українського народу. При цій нагоді приявні також побажали блаженства та Божих ласк Анатолієві й Вірі Беркутам з нагоди їхнього 15-ліття одруження, а члени УБЦеркви Філядельфії вручили їм подарунок.

Після обіду на врочистому Богослуженні паст. Михайло Якубович промовляв про віддане служіння нашому народові, звертаючи свої слова заклику в особливій мірі до молоді й заохочуючи її до спільного діла, аби вона перед Богом взяла на себе відповідальність нести високо прапор Христової любови і якнайкраще виконати свій обов'язок у самопосвятній праці й служінні Христовою Євангелією для українського народу.

В закінчення святкування директор ҐЄвУ паст. Олекса Р. Гарбузюк дякував присутнім за жертвенну підтримку й допомогу виконувати таке велике діло протягом усіх минулих років у благовіствуванні Христової Євангелії українському народові на рідних землях. Він підкреслив важливість цього діла з огляду на зростаючу жорстокість переслідування віруючих в Бога безбожниками при владі в Україні. Він згадав героїв віри, які сміливо боряться за Христа, за Церкву й за свободу. Завзятих вісників Христової любови, які твердо й непохитно стоять за Христа і за Його Євангелію — тепер мільйони в Україні.

Нашим найбільшим завданням, — промовляв він, — є допомогти їм у їхній завзятій боротьбі. Голос Євангелії в Україну є одним з важливих засобів допомоги віруючим в Христа не лише твердо стояти в вірі, але й промощувати дорогу до осягнення дня світлої перемоги Христової Євангелії над безбожжям і беззаконством. Ми повинні бути глибоко свідомі свого великого поклику, бо Христова Євангелія — це світло життя. Українська Баптистська Церква — носій того життя і світла серед темряви атеїзму та гріха. На заклик приобіцати перед Богом вірність у дальшій допомозі й підтримці того важливого діла всі присутні підняли свої руки.

У ювілейних святкуваннях узяв участь спільний хор під керуванням музичного директора ҐЄвУ паст. Івана Поліщука, струнна оркестра УБЦеркви Філядельфії за дириґуванням В. Александрука, чоловічий квартет з ПУЄБЦеркви Філядельфії, солісти, квартет родини місіонера з Південної Америки паст. Володимира Савчука й інші. На органах грали мґр Лена Еванс і мґр Ігор Домашовець. Урочистими Богослуженнями проводили пастори І. Поліщук, І. Беркута й Д. Марійчук.

КИТАЙСЬКА ПРЕСА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цілим світом внутрішню декаденцію, суперечності і кризи, які заведуть безсумніву, як це передбачив колись Ленін, до революції. В результаті нові царі сидять на вулкані людської ненависти і є на порозі їхнього упадку".

Летючка продовжує: „Нові царі свідомі, що вони зможуть продовжувати (свою опресію і політику експлуатації тільки тоді), коли вони зуміють удержати народи в переляку, шантажі і убожестві, бо тільки в тих умовинах вони зможуть удержати працюючі маси у невільництві. Але вони водночас свідомі теж і своєї слабости і того, що все скінчиться, коли працюючі маси усіх національностей повстануть і відмовляться бути іграшкою в їх вкритих кров'ю руках. Ми все мусимо мати на думці, що правдива сила є в наших руках; і коли ми всі об'єднаємось, влада мусить поступитись, щоб не бути зметеною з ґльобу вулканом людської ненависти і гніву".

„Народи третього світу повинні бути обережними проти совєтської інфільтрації, підкорення та інших актів для досягнення їхніх імперіялістичних завдань. Брежнєв і його кліка говорять про національне визволення. Хай вони раніше освободять всі підсовєтські народи, що досі під їхнім ярмом".

На закінчення пише китайський кореспондент: Українська підпільна організація повторює пересторогу „до всіх західніх народів, що сумнівної вартости, однобічна політика детанту і торговельних концесій у користь Москви причиняється до посилення мілітарного потенціялу Москви, інтенсифікації її агресивних намірів та вибуху нової світової війни".

Додатки китайського кореспондента вповні піддержують і апробують усі твердження української підпільної летючки.

(Подала Марія Римська)

„В СССР ІСНУЄ"...

(Продовження зі стор 1-ої)

Але на все це ніхто не звернув ніякої уваги, навпаки, ці скарги були надіслані до КГБ і фігурують як обвинувачення проти мене в „кримінальній справі".

Наступає питання, де ж тут ця розхвалена „свобода совісти"?! Очевидно, можна б ще мовчати з приводу того всього, якщо б це була якась припадкова помилка. Але таких присудів, як мій, винесли за роки совєтської влади мільйони.

Бачучи все це, я прийшов до висновку, що в цій країні, де існує загальна бездушність і байдужість до людського горя, де тиранія придусила і скалічила всі благородні людські пориви і почування, шукати справедливости зовсім даремно. І тому я відмовляюся від совєтського громадянства, бо вважаю, що носити звання громадянина цієї країни, в якій доконалось безліч злочинів проти миру і людськости і де тепер, в останній четвертині 20-го сторіччя, людину за дие лише висловлення будькому своїх переконань і думок, запроторюють на довгі роки до концтаборів і психлічниць, — є злочином перед Богом і людьми. Я не хочу нести жадної відповідальности перед майбутніми поколіннями за злочини, які Ви доконали! І тому відсьогодні я не вважаю себе громадянином Совєтського Союзу і звертаюся до американського народу, сенату і уряду ЗСА, щоб у ювілей 200-річчя своєї свободи, прийняли мене громадянином своєї знаменитої країни!

Одночасно звертаюся до Святійшого Престолу, Всесвітньої Ради Церков і до всього міжнародного християнського суспільства, щоб помогли мені в цьому! Я надіюсь, що найду доволі співчуваючих в Америці та інших країнах християнської релігії, які випросять у стосовних законодатних органів ЗСА сповнення мого прохання.

Я є уродженець Західньої України і до 19 років не жив під Вашою опікою, не вчився у Вашій школі, не служив у Вашій армії, хоч в 1944 році, коли совєтське військо зайняло нашу область і була проголошена мобілізація, я явився разом з батьком до воєнкомату, але там, на наклепницький голос місцевих комуністів був заарештований і засуджений на 10 років. Таким чином першим совєтським пашпортом, який офіційно причисляв мене до громадян Совєтського Союзу був присуд Станіславського воєнного трибуналу. Не менш торжественний прийом в совєтське громадянство був теж приготований моїм батькам, яких післали в Сибір, де від різних знущань, непосильної праці і голоду помер бій батько, а малолітнього брата вбили Ваші карателі тільки за те, що він втік з дому, коли вивозили рідних.

Кинувши мене тоді в табори, і тепер тільки за те, що я посмів, як бачите, обурюватися на всі ті совєтські добродіяння, Ви мене судите вдруге.

Після того, як я відсидів 10 років безвинно в концтаборах, в 1959 році Ви мене реабілітували, а в 1972 році об'являсте мене „особливо небезпечним рецидивістом державним злочинцем", і дасте мені другий раз на старості літ знову такий же самий „пашпорт", як видали мені в молодості. Але цим разом він може стати для мене безстроковим, бо моє здоров'я таке, що ледве чи зможе видержати ті Ваші „колонії особливого режиму". А тому все вище вичислене заставило мене рішитися на цей крок і не вважати себе більше громадянином СССР.

Священик, Василь Романюк

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 5 ЛИСТОПАДА 1976 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва ім. В. Хмельницького під Покр. Пресв. Тройці 158 Відд. о год. 1-ій по пол. в УНДомі, 216-218 Гренд вул. Є важні справи, тому проситься чл. прибути. — П. Польний, гол., М. Кіт, рек. секр.

СУБОТА, 13 ЛИСТОПАДА 1976 р.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 266 Відд. о год. 7:30 веч. в Укр. Гор. Клюбі при 3-5 Телер вул. Є важні справи, тому проситься чл. прибути. — В. Труфин, секр.

НЕДІЛЯ, 14 ЛИСТОПАДА 1976 р.

ГАМТРАМК, Міш. Місячні збори Т-ва ім. М. Шашкевича 94 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Укр. Дем. Клюбу при 2376 Ґрилінґ вул. — М. Бориськевич, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд. о год. 11:30 ранку в залі церкви св. Йосафата, 5720 Стейт Рд., Парма, Огайо. — І. Попович, предс., І. Жґута, кас., М. Бобечко, секр.

ДЕТРОЙТ, Міч. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — Т. Тимочко, гол., П. Федик, фін. секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Місячні збори Т-ва Подільська Січ 8-ий Відд. о год. 12-ій дня в церковній залі при Чеснат вул. Проситься чл. прибути та вирівняти вкладки. — М. Шашкевич, предс., Марія Кульчицька, секр.

НЕДІЛЯ, 21 ЛИСТОПАДА 1976 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Аве. Проситься чл. прибути та вирівняти чл. вкладки. — М. Яремчук, рек. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці 36 Відд. о год. 1:30 по пол. в приміщенні Укр.-Амер. Клюбу, 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути та вирівняти чл. вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ТАРЗАН, Ч. 7651. Абул говорить

IT IS AN ILL WIND THAT BLOWS ACROSS THE DESERT, ABOOL!

NOT FOR US! OUR CAMELS AND WE ARE WELL PROTECTED TO WITHSTAND ITS FURY...

THE SHIFTING SANDS ALSO BRING MANY BLESSINGS... IT ERASES OUR TRAIL, BURIES OUR ENEMY AND MAYBE UNCOVERS LOST TREASURES!

Це неприязний вітер, що віє в пустині, Абуле!

Не для нас! Наші верблюди і ми можемо ефективно протиставитися його лютій силі...

Пісок, який переміщується, також приносить різні благодаті... Він закриває наші сліди, закопує наших ворогів та може відкрити загублені скарби!